

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Guldbryllupsvers

Citation: Knudsen, Jakob: "Guldbryllupsvers", i Knudsen, Jakob: *Digte*, udg. af Ejnar Thomsen , 1938, s. 59. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knud08tom-shoot-workid55098/facsimile.pdf>
(tilgået 15. april 2024)

Anvendt udgave: Digte

GULDBRYLLUPSVERS*)

Der er en gammel Landevej,
som gaar langs Jyllands Vester side,
Dale og Bakker har den ej,
helt slet og jævn den strækker sig,
saa langt man lader Blikket glide.
Og det kan glide vidt i Mag,
thi ingen Skove, ingen Lunde
og ingen Bælter eller Sunde
møder den lange Sommerdag.
Men imod Øst den brune Hede
fortoner sig mod Himlens Blaa,
og imod Vest de Enge brede
helt ud mod Havet monne gaa,
og her og hist, hvor Lysets Væld
dets Flade rører, man det skimter,
fjærnt bagved Engene det glimter,
især naar Dagen gaar paa Hæld.
Det er en ensom, stille Vej,
alene Lærkerne Du hører,
den Tale, de, useete, fører

*) I April 1904 havde min Fætter, da-
værende Godsejer Hans Augusten Knud-
sen til Trøjborg ved Tønder, og hans Hu-
stru Flora Knudsen, f. Tranberg, fra Lea-
borggaard ved Skjern, Guldbryllup. Jeg
skrev ved denne Lejlighed ovenstaaende.
J. K.

med Himmeldybet og med Dig.
Det er en Vej at vandre paa,
naar efter Lykken man vil gaa,
naar Lykken man vil hente:
her synes alting stille staa
og kun paa Dig at vente.

Den Vej endnu den Dag i Dag
gaar langs med Jyllands Vesterside,
og Blikket kan uhindret glide,
det standses ej af Bakkedrag,
det hindres ej af Skov og Lunde,
af nogen Ting, som Gud har skabt,
og Målet har endnu ej taft
de tusind glade Lærkemunde. —
Men *Mandevold* har vidst at drage
et Skjel imellem Nord og Syd,
et Gitterværk af Magtens Spyd
med sort og hvidt om Spydets Stage.
Dét Skjel det standser Blikkets Flugt,
thi Øjet sig i Taarer sænker
for Lykken, som er lagt i Lænker,
som er i Fængsel indeluket. —
Kun *Længslen* end har Vejen fri,
thi den kan følge Lærkens Sti,
kan over Gitret sætte,
den flyver end hvert Skjel forbi
paa Jyllands aabne Slette. —

Lyst var Dit Sind, som Guld Dit Haar,
Hans Agesen, — og halvhundred Aar
Du yngre var end nu om Dage,
den Tid og Stund det lysted Dig
at drage ud hin Vestervej

for *Flora* Dig til Brud at tage.
Og hver Gang ud Du red hin Vej,
det var, som alting vented Dig,
som maatte Lykken stille staa
fra Visby og til Lønborg Aa
og blot for Dig at bie paa.
Ja, Kjærlighedens Sommervejr
ombøged Dig med Mod og Sejr,
og hvor Du frem red paa Din Skimmel,
de sommerglade Lærkers Vrimmel
hilste Dig lige fra Guds Himmel.
Da var ej Skjel i hine Egne,
thi Lykken hun var alle Vegne,
og Gitret af Urettens Spyd
skilte ej mellem Nord og Syd.
Den fælles, danske Tunge,
saa frit som Lærkerne med Fryd,
om Lykken kunde sjunge.

Saa fik Du mange, gode Aar;
med *Flora* Tranberg selve Lykken
holdt Indtog her paa Trøjborggaard
i Sal, i Stue, Kjælder, Kjøkken.
Her vokste op jer Børneslok,
her viste I, til Gjesters Glæde,
at er der Hjerterum til Stede,
saa er der altid Husrum nok. —
Jeg glæmmer ej en Sommerdag,
naar Trøjborg-Havens store Tue
hæved sig med sin grønne Bue
op over Engens brede Drag.
Det Minde end min Sjæl fortryller,
jeg mindes, hvad det Hjem jeg skylder
af store Glæder og af smaa. —

Hver Trøjborg-Gjæst lovprise maa
Husfruens gjæstfri Mildhed, —
dog mest af alt jeg tænker paa
Husherrens ædle Stilhed.

Thi Du blev stille mer og mer,
skjønt Heldet end i Hjemmet boer,
en Mand af ikke mange Ord,
som synger lidt og sjælden leer.
Det var hint Gitter imod Nord,
der spærred Dig den gamle Vej,
det var, ret som Du kunde ej
see Landet, hvor Din Ungdom boer;
hver Sønderjyde føler vel
det samme: at før Dødens Kulde
det er, som noget af ham selv
alt forlods var nedlagt i Mulde. —
Og Lykken stod ej langs Din Vej
og bad, at Du den vilde ænse,
nu var der næsten som en Grænse
imellem Lykken selv og Dig;
den Dig ombølged ej som Luften,
som imod Aften Blomsterduften, —
fjernt imod Vest den monne stande
som Solens Blink paa Havets Vande.
Det gik Dig, som det gaar os alle,
der under Syndens Lov mon falde:
hinsides Grænsen staar saa meget
af det, vi kaldte før vort eget, —
hinsides Grænsen er det eget.
Vi føler, at ihvor vi staa,
nord eller syd for Konge-Aa,
saa boer vi alle dog herved
tilsammen i *Udlændigheden*;

det Fædreland, hvortil vi hige,
bli'er dog tilsidst Guds Kongerige.
Ja, altsom Natten bryder frem,
vi sanser kun hint store Hjem,
hvor Gud er alles Fader,
han, som vil bryde Dødens Gjem
og Livet os oplader.

Saa Gud skee Lov, paa hvem vi troer,
fordi, om Sorgen end er stor,
er Glæden dog det allersidste,
er det, som evig varer ved,
ja, bringer os i Tilgift med,
hvad her med Sorg vi maatte miste.
Han signed I to Gamles Aar,
har gjort jer kjønnere end andre,
nu da mod Maslet hen I vandre
med Aftens Guld om Eders Haar.

Gud signed dette Brudepar,
han gav dem Glædens Guld i Eje,
han lyste Fred paa deres Vej,
ja, Sol og Skjold for dem han var.
Og han vil lyse over dem
den sidste Vej, de skal gaa frem,
til efter Dagens Møde
de naa til selve Solens Hjem
i Tidens Aftenrøde.